

See raamat on pühendatud proua Nancy Stubbsile Woore'ist Grewe' lähedal, ühes tänusõnadega kohalike pardiirallide kirjeldamise eest, mis olid palju viisakamad kui selles raamatus kirjeldatu.

Üks

Agatha Raisinil hakkas tekkima tunne, et mitte miski ei huvita teda enam mitte kunagi. Ta oli kirjutanud sinna kloostriisse Prantsusmaal, oma endisele abikaasale James Laceyale, kes tema teada pidi seal mungatöötused andma, kuid kuu aega hiljem saanud vastuse, et nad ei ole hr Lacey juba hulk aega näinud. Jah, ta oli seal, siis aga lahkus, lubades peagi tagasi tulla, ent pärast seda ei olnud teda nähtud ega temast midagi kuulnud.

Niisiis, mõtles Agatha õnnetult, Jamesil oli temast lihtsalt kõrini olnud ja ta oli tahtnud lahutada ning kasutanud kloostrit lihtsalt vahendina abielust vabanemiseks. Ta töötas endamisi, et ei huvitu enam iialgi ühestki mehest, sealhulgas oma naabrist John Armitage'ist. Viimane oli talle teatava ettepaneku teinud ja eitava vastuse saanud. Agatha oli olnud solvunud, sest mees ei olnud tema vastu mingit imetlust ega kiindumust üles näidanud. Nad rääkisid teinekord juttu, kui küla vahel kokku juhtusid, aga Agatha lükkas tagasi kõik õhtusöögikutsed ja lõpuks oli mees loobunud.

Seega jätsid külas ringiliikuvad uudised, et kirikuõpetaja Alf Bloxby saab endale abiõpetaja, Agatha täiesti külmaks. Ta käis kirikus regulaarselt, sest õpetajaproua oli tema sõbranna, aga pidas seda pigem kohustuseks kui vaimse virgutuse saamise paigaks. Samuti tänu sõprusele proua Bloxbyga tundis ta kohustust käia Carsely Daamide Seltsis, kus külanaised heategevuseks rahakogumise projekte arutasid.

Oli soe augustiõhtu, kui Agatha väsinult kirikla poole kii-rustas. Ta oli märgatavalt muutunud. Ei mingit meiki, mõistlikud madalad sandaalid ja avar puuvillane kleit.

Preili Simms, sekretär, luges ette eelmise koosoleku proto-kolli. Nad olid kõik koos kirikla aias. Agatha peaaegu ei kuu-lanudki, vaid vaatas hoopis, kuidas preili Simmsi tikk-kontsad aina sügavamale ja sügavamale muru sisse vajusid.

Proua Bloxby oli hiljuti esinaiseks valitud. Tema tiitel ei saa-nud olla midagi muud kui esinaine. Carselys mingit sooneut-raalsust ei sallitud. Kui tee ja suupisted olid laiali jagatud, pöör-dus ta seltskonna poole. „Nagu te teate, daamid, on järgmisel nädalal saabumas meie uus abiõpetaja. Tema nimi on Tristan Delon ja ma olen kindel, et me kõik soovime teda soojalt ter- vitada. Järgmisel kolmapäeval korraldame siinsamas vastuvõtu. Kõik Carsely inimesed on kutsutud.”

„Kas siin pisut kitsaks ei lähe?” küsis preili Jellop, keskea- line, susiseva häälde ja suurte punnis silmadega kõhn naine. Agatha mõtles ebasõbralikult, et ta näeb välja nagu müksoma- toosis küülik.

„Ma ei usu, et huvi nõnda suur saab olema,” ütles proua Bloxby kahetseval toonil. „Ma kardan, et kirikuskäijaid ei ole praegusel ajal just palju.”

Agatha mõtles küüniliselt, et tasuta toit ja joogid meelitavad kindlasti hordide kaupa rahvast kohale. Ta kaalus, kas peaks midagi ütleva, kuid siis valdas teda tohutu väsimus. See ei ole tähtis. Tema ise nahunii ei tule. Ta oli hiljuti jõudnud tagasi Londonist, kus oli vabakutselisena natuke suhtekorraldustööd teinud – aidanud tuua turule uue seebi nimega Müstiline Tervis, mis pidi olema valmistatud Hiina ürtidest. Agatha oli selle nime vastu vaielnud, öeldes, et inimesed ei soovi tervise-likku seepi, nad tahavad seepi, millega end poputada, ent selle valmistajad ei olnud järele andnud. Ta pidi peagi Londonisse tootesitlusele minema ning kavatses jääda terveks nädalaks ja natuke poodides käia.

Järgmise nädala lõpus teel Paddingtoni jaama, mõtiskles Agatha nagu sageli varemgi selle üle, miks London tema silmis enam võluv ei ole. See tundus tolmune ja räpane, lärmakas ja ähvardav. Ta ei olnud uue seebi turuletoomist eriti nautinud, tundes, et liigub maailmas, kuhu enam ei kuulu. Ja mis ootas teda kodukülas Carselys? Mitte midagi. Ei midagi peale kodutööde, daamide seltsi ja küla vahel ringi uitamise.

Aga kui ta Moreton-in-Marshi jaamas oma auto võttis ja lühikesele koduteele asus, tundis ta tuju tõusmas. Ta läheb proua Bloxbyle külla ning istub kirikla aia jahedas roheluses ja leiab rahu.

Proua Bloxbyl oli hea meel teda näha. „Astuge sisse, proua Raisin,” ütles ta. Olgugi et nad olid Agathaga juba mõnda aega sõbrannad, kasutasid nad endiselt viisakusvormeleid – see oli daamide traditsioon, millega peeti viimaseid lahinguid uue aja ja uute kommete vastu. „Kas ei ole mitte kuum ilm?” kahetses

õpetajaproua, lükates näolt niiske halli juuksesalgu. „Istume aeda. Mis uudist?”

Teetassi kõrvale kostitas Agatha teda suuresti ilustatud jututusega Londoni-elamustest. „Ja kuidas uus abiõpetaja on?” küsis ta lõpuks.

„Tal läheb suurepäraselt. Vaene Alf on suvise külmetusega voodis ja härra Delon on ise teenistusi pidanud.” Ta itsitas. „Ma ei ole seda Alfile öelnud, aga eelmisel pühapäeval ei olnud kirikus ühtki vaba istekohta. Kõik naised olid kokku tulnud, kaugelt ja lähedalt.”

„Miks? Kas ta oskab siis nii hästi jutlust pidada?”

„Asi ei ole selles. Soovite veel teed? Palun, võtke ise piima ja suhkrut. Ei, ma arvan, et see on sellepärast, et ta on nii ilus mees.”

„Ilus mees? Ilus kirikuõpetaja? Kas ta on gei?”

„Ja miks te ometigi eeldate, et ilusa välimusega noormees tingimata gei peaks olema?”

„Sest harilikult nad on,” ütles Agatha süngelt.

„Ei, ma arvan, et ta ei ole gei. Ta on väga võluv. Te peaksite sel pühapäeval kirikusse tulema ja oma silmaga vaatama.”

„Võib-olla tulengi. Ega siin midagi muud ka teha pole.”

„Mulle ei meeldi see, kui teil igav hakkab,” ütles õpetajaproua ärevalt. „Mulle tundub, et iga kord, kui teil hakkab igav, toimub kusagil mingi mõrv.”

„Mõrvu toimub iga päev igal pool.”

„Ma pidasin silmas, et siin lähedal.”

„Mind ei huvita mõrvad. Selle viimase juhtumiga oleksin ma peaaegu surma saanud. Ma sain sellelt Worcesteri uurijalt, inspektor Brudge'ilt kirja just enne, kui ära tulin. Ta soovitas mul asi ametlikuks teha ja detektiivbüroo avada.”

„See on küll hea mõte.”

„Ma kulutaksin oma päevi räpaste lahutuste uurimisele või variisikuna firmades töötamisele, et saada teada, milline sekretär kirjatarbeid taskusse paneb. Ei, see ei ole minu jaoks. Kas see abiõpetaja elab teie juures?”

„Me leidsime talle külas toa, vanaproua Feathersi juures. Nagu te teate, elab ta kiriku vastas, nii et meil vedas. Muidugi olime valmis talle ka siin elukohta pakkuma, meil on ruumi piisavalt, aga ta ei tahtnud sellest kuulda. Ta väidab, et elab päris hästi. Tal on väike sissetulek perekonnapärandist.”

„Ma peaksin oma kasside juurde tagasi minema,” ütles Agatha püsti tõustes. „Mulle tundub, et Doris Simpson meeldib neile rohkem kui mina.” Proua Simpson oli Agatha koristaja, kes hoolitses kasside eest, kui Agatha ise ära oli.

„Nii et te tulete siis pühapäeval kirikusse?” küsis proua Bloxby. „Mind huvitab, mida te meie uuest õpetajast arvate.”

„Ei tea, miks?” küsis Agatha, kelle karulik pilk huvist teravamaks muutus. „Kas teil on tema suhtes mingeid kahtlusi?”

„Mul on tunne, et ta on liiga hea, et tõsi olla. Ma ei tohiks tema kallal norida. Meil on väga hästi läinud, et ta meile tuli. Tõtt-öelda arvan ma, et minu vaene Alf on pisut armukade. Kuigi mina ei ole talle midagi öelnud, kuulis ta koguduseliikmetelt, kui palju rahvast kirikus oli.”

„Päris kohutav on vist olla kirikuõpetaja, kui sinult oodatakse, et sa käitud nagu pühak,” ütles Agatha. „Hea küll. Olen pühapäeval kohal.”

Koju jõudnud, avas Agatha kõik aknad ja ka köögiukse ning lasi oma kassid, Hodge'i ja Boswelli, välja aeda. Ma ei usu, et

nad üldse minu järele igatsesid, mõtles Agatha, vaadates, kuidas kassid murul püherdavad. Doris tuleb ja annab neile süüa ja laseb nad õue ja tuppa ja nad on temaga enam kui rahul. Uksekell helises ja ta läks avama. John Armitage, Agatha naaber, seisis ukse taga.

„Ma tulin lihtsalt ütleva, et tere tulemast tagasi,” teatas ta.

„Aitäh,” nähvas Agatha. „Ah, noh, eks sa võid ju sisse tulla ja ühe joogi võtta.”

Iga kord kui ta meest kohtas, üllatus ta, kui hea too oma kergelt päevitunud näo, heledate juuste ja roheliste silmadega välja nägi. Kuigi John oli umbes sama vana nagu Agatha ise, oli mehe nägu sile ja ta nägi noorem välja, mis häiris Agathat peaaegu sama palju kui see, et mees talle sellise siivutu ettepaneku oli teinud, arvates et naine on kergesti kättesaadav. John oli edukas krimikirjanik.

Nad võtsid oma joogid aeda kaasa. „Toolid on pisut tolmu-
sed,” ütles Agatha. „Aias on kõik asjad tolmu-
sed. Mis siin siis
vahepeal toimunud on?”

„Kirjutasin ja jalutasin. Aa, ja ma olen surmani tüdinenud sellest, kuidas kõik külanaised aina latravad, kui imeline see uus abiõpetaja on.”

„Ja on ta siis imeline?”

„Libe jäledik.”

„Sa oled lihtsalt solvunud, et sa ei ole enam kõigi lemmik.”

„Võimalik. Kas sa ei ole teda näinud?”

„Mul pole aega olnud. Lähen pühapäeval kirikusse teda üle vaatama.”

„Anna mulle teada, mis sa arvad. Midagi on selles asjas viltu.”

„Nagu näiteks?”

„Ma ei saa täpselt aru. Ta ei tundu nagu päris.”

„Sina ka mitte,” mainis Agatha jämedalt.

„Mismoodi?”

„Sa oled... kui vana? Viiskümmend kolm? Ja ometi on su nahk sile ja päevitunud ja sinus on midagi robotilikku.”

„Ma ju vabandasin selle eest, et ma sulle külge löin. Ilmselgelt ei ole sa mulle andestanud.”

„Olen küll,” ütles Agatha kiiresti, kuigi see polnud tõsi. „Lihtsalt... sa ei reeda kunagi oma emotsioone. Sa ei lobise kunagi niisama.”

„Ma ei suuda välja mõelda suuremat loba kui uue külapastori üle spekuleerimine. Oled sa kunagi proovinud inimesi lihtsalt võtta sellistena, nagu nad on, mitte niisugustena nagu sa tahaksid, et nad oleksid?”

„Sa pead silmas seda, et oledki niisugune nagu välja paistad?”

„Täpselt.”

Agatha tahtis tegelikult hoopiski asendust oma endisele abikaasale ja teda ärritas tihtipeale, et Johnis ei olnud kübetki romantikat, aga kuna ta mõtles üliharva asju korralikult läbi, otsustas ta pahuralt, et mees on igav.

„Niisiis, kas me võime olla sõbrad?” küsis John. „Selles mõttes, et ma sain ainult selle ühe rumalusega hakkama.”

„Jajah, olgu,” ütles Agatha. Ta pidi juba peaaegu pahatahtlikult lisama, et tal on piisavalt sõpru, aga talle tuli õigel ajal meelde, et enne kui ta Londonist Cotswoldi kolis, ei olnud tal üldse sõpru olnud.

„Sellisel juhul tule minuga pühapäeval pärast kirikut lõunale.”

„Hästi,” ütles Agatha. „Aitäh.”

Nad jõudsid koos Johniga pühapäeval kirikusse täpselt viis minutit enne teenistuse algust ja avastasid, et enam ei olnud ühtki vaba istekohta ning neil tuli tagumisse otsa seisma jääda.

Kirikukell nende peade kohal tornis vaikus. Kirikut täitis ootusekahin. Siis kõndis Tristan Delon altari juurde ja keeras ringi. Agatha piilus tema ees seisva naise suure kübara tagant välja ja tõi kuuldavale imetlusohke.

Abiõpetaja oli t õ e s t i imekaunis. Ta seisis altari ees, päikesekiired valgustamas tema kuldseid lokke, piimvalget nahka, suuri siniseid silmi ja täiusliku suujoont. Agatha seisis pahvikslööduna.

Ta laulis mehaaniliselt alguslaulu ja kuulas, kuidas kirjakohti ette loeti. Siis tõusis kirikuõpetaja kantslisse ja alustas jutlust ligimesearmastusest. Tal oli hästimoduleeritud hääl. Agatha kuulas iga sõna jutlusest, mida ta muidu oleks pidanud läägeks ja igavaks.

Kui teenistus oli lõppenud, kulus kirikust väljasaamisele terve igavik. Nii paljud soovisid juttu ajada abiõpetajaga, kes seisis nüüd trepi peal. Viimaks jõudis kätte Agatha kord. Tristan vaatas talle silma ja surus kindlalt kätt.

„Ilus jutlus,” sõnas Agatha vaimustatult.

Kirikuõpetaja naeratas talle soojalt. „Mul on hea meel, et te saite kirikusse tulla,” ütles ta. „Kas te elate kaugel või olete siit külast?”

„Ma elan siin. Sireli teel,” puterdas Agatha. „Viimases majas.”

John kõhatas tema selja taga kannatamatult ja Agatha liikus vastumeelselt edasi.

„Kas ta ei ole mitte vapustav?” hüüatas Agatha, kui nad kohaliku kõrtsi, Punase Lõvi poole kõndisid, kus olid varem kokku leppinud lõunat süüa.